

Noll kontroll av Bessma Jasim

Aldrig har jag hållit om något så hårt. Nu känner jag till och med en svidning vid handflatan och naglarna, som jag förstår är en blödning. I mitt huvud låter elden lika mycket som en rockkonsert men egentligen är det paniken som dunkar i huvudet. En bergsklippa, lika stor som ett hus rasar och får mig att ramla framåt och skrapa upp halva ansiktet. Lilja, min älskade syster, är nu en meter närmare döden och det enda jag nu kan urskilja från mitt halvblinda öga är två fötter, inte mänskliga men gjorda av människan.

Civilisationens undergång. Den är här och värre än vad någon någonsin hade kunnat tänka sig. Var och en bildade sin egen undergång utan att man hade kontroll över det. Ingen kan gömma sig och ingen har längre kontroll över sitt liv. Nu kanske ni undrar vad det är som skapat denna mardröm och jag har det exakta svaret. Allt. Man brukar säga att människan är den största miljöboven, vilket numera är historia. Det finns ingen miljö längre och heller inget mänskligt liv.

Jag vaknar hastigt upp av en veklig explosion. Jag har nästan vant mig vid detta läge även om det bara var för en vecka sedan som jag vaknade upp efter en god nattsömn i ett tryggt hem. Efter någon minut har mina ögon vant sig vid mörkret och jag kan skymta en brand någon kilometer bort. Så stilla jag bara kan, vänder jag mig mot min storasyster Lilja för att väcka henne. Sakta, ljudlöst och med sådan minimal rörelse som möjligt. Skulle det här vara en helt vanlig dag så skulle jag inte ens tänkt på att vi just nu blir tjuvlyssnade och övervakade av all slags teknologi runt om oss, mobiler, kameror, tv-apparater, hörlurar och nästan allt annat.

Allt började med små plattformar som växte sig stora och som man kunde sitta och kolla på hur länge som helst utan att märka av det själv, tills de sakta men säkert började kontrollera oss mer och mer, som våra vardagliga rutiner, vårt talesätt, rörelser och så vidare. Ett jobb utan en dator var mycket ovanligare än man kunnat tänka sig, nästan som att inte ens kunna ha tillgång till papper och penna. Sakta började fler och fler människor försvinna samtidigt som miljökatastroferna blev större och värre. De största makterna lade pengar på vapen och övervakning, pengar som skulle mättat alla de hungriga magarna över hela jorden. En dag försvann nästan allt i samband med att de flesta människor såg på en skärm. De människor som återstod började rövas bort med hjälp av vapen och drönare som aldrig setts tidigare. Jordens undergång har alltså pågått längre än vi trott, mitt framför våra ögon.

Jag, alltså Lila, och min syster Lilja förstod inte vad som pågick ända tills vi bara kunde ana det värsta. Vi tog mammas bil och körde söderut för att hitta tecken på liv, men det enda vi hittade var ödemark, syret var svagt, värmen hög och vi var förföljda. Ingen vet av vem. Även fast solen sken starkt så såg luften runtomkring oss gråare ut än vanligt. Bilens radio var förföljd under hela vår färd. De försökte ta kål på oss men lyckades inte då vi redan hade hoppat ur bilen. Stora drönare närmade sig och fick bilen att explodera i tusentals bitar. Ända sedan dess så har vi gömt oss på olika ställen med konserverna vi har hittat och på platser med minst risk att ha någon slags teknologi. Nu ligger vi ihoprullade i våra tjocka jackor vi hann ta med oss hemifrån, innan huset också försvann.

Vi sitter i en liten håla cirka en meter under marken som någon för länge sedan cementerat och lagt på lite plåt som tak. Från glipan i den ruttna plåten ser jag hur elden flamar. Ännu fler personer är nu döda. Lukten av jord och fukt har blivit allt svagare men de mörka färgerna i det trånga utrymmet får vem som helst att fortfarande känna sig instängd och maktlös. Lilja har nu vaknat och försöker sätta sig upp. Det var Lilja som berättade det här för

mig, hon jobbade nämligen förut på ett stort teknikbolag och har lärt sig mycket om den tekniska psykologin och hur farlig den är, bara en liten reklamannons till rätt person kunde sälja en vara direkt. Hon gick i våra föräldrars fotspår, som en gång i tiden hade drömmen om att förändra världen med teknikens under, men här är vi idag, det enda som kvarstår av de drömmarna är numera minnen.

”Lila! Vi måste göra något!” brast hon ut i en svag viskning, ”Och det första vi måste göra är att ta oss ut härifrån och utforska mer.”

”Är du helt galen? De skulle hitta oss direkt. Det finns nästan inte en enda plats som inte är övervakad, för att inte tala om satelliter.”

”Nej, det är klart att jag har tänkt på det men de övervakar inte närheten av de drönare som redan har detonerats, de tror ju att alla människor i den närheten har dött. Hade du tänkt att vi skulle leva i små hålor tills de dödar oss med? Du som är den enda som ser ljuset i allt”.

”Lilja, det finns inget ljus kvar, se dig omkring, det enda ljus jag kan se är från branden där borta där fler människor just nu dör.”

”Vi kan därför inte låta fler dö, till en början måste vi få mer information om dem som kontrollerar detta! Jag vet att vi inte har mycket makt i våra händer men att sitta stilla och vänta på vår egen undergång gör oss dubbelt så maktlösa.”

Jag kan inte förklara för Lilja hur knäppt det låter men hon har delvis rätt, gör vi inget så händer inget mer än att vi också kommer försvinna. Efter att vi ätit upp vår sista konserv och packat med vår sista vattenflaska beger vi oss mot de gråa cementmassorna som en gång varit höghus. Att se mig runtomkring får mitt hjärta att brista i tusen bitar men jag lyckas hålla tillbaka tårarna och rädslan. Jag kommer att tänka på städerna man alltid såg på nyheterna, där oskyldiga barn sprang barfota mitt i kriget. Man tyckte så synd om alla de människorna men jag inser nu att den känslan inte går att jämföra med hur det faktiskt är att befinna sig på plats. Nu finns det inte ens några barfota barn ute på gatorna, gatorna är numera bara asfaltmassor med högar av det som en gång var byggnader fyllda av liv. Mitt stora mörka, fluffiga hår är jag tvungen att sätta upp på grund av den kokande värmen men också för att känna mig mer bestämd och stark, att ge upp är inte någon utväg längre. Jag försöker att inte tänka men det är lönlöst, bara av att blicka mot Lilja så ser jag mamma och pappa framför mig.

Efter att vi gått i någon timme som känns som evigheter skymtar jag en stark röd färg bland alla förstörda landmassor. Rätt som det är försöker vi ta fram alla bitar utan att skada något och när vi till slut lyckats ta upp alla delar inser vi att det faktiskt är delar av en drönare. Det enda tydliga vi kan se är på en av drönarens vingar där det endast står två mörka och kalla ”L”. Lilja börjar pilla på drönarens små delar. Det tar bara några sekunder innan Lilja sätter på den och tar sig in i systemet, ”Det smarta personer inte tänker på är att andras svagheter kan vara deras brytpunkt,” säger Lilja och flinar till. Det är första gången vi faktiskt skrattar ända sedan allt försvann, men skrattet varar inte länge förrän det förändras till blickar av rädsla.

Sakta försvinner alla cementmassor, den gråa himmelen och värmen förändras till en kylig och obehaglig känsla. Det är då jag inser att vi är exakt där de vill att vi ska vara. Inget av det här är verkligt, det är bara illusioner och jag är nu på väg att drunkna mitt i ett hav, eller det

som känns och verkar som ett hav men egentligen bara är en stor så kallad VR simulator, Virtual Reality. Jag kan inte se Lilja någonstans och jag försöker hålla mig så lugn som möjligt men vet inte åt vilket jag ska simma, det enda som finns i sikte är kalt mörkblått hav och täcket av en grå himmel. Vattnet känns inte längre som vanligt vatten, det är mer likt kalt blod. En stor svart våg närmar sig från horisonten, flera gånger större än en vanlig färja. Jag har inget annat val än att simma så snabbt jag kan, medvetandes som att jag inte har en chans, tills jag känner hur vattnet sköljer över mig och allt blir svart.

I mitt omedvetna förs tankarna långt tillbaka. Den tredje april 2030 föddes en liten flicka till världen i en lycklig familj, med två föräldrar och en storasyster som älskade henne mer än allt annat. De var det dyrbaraste hon hade. Hon döptes till Lila och hennes syster till Lilja, efter deras mors favoritblomma, Afrikas blåa lilja, i färgen av lila. De levde på jordens nordliga delar, tills de i panik behövde flytta för att inte drunkna av de smältande glaciärerna. Hon levde annars ett helt normalt liv, med vänner och en kärleksfull familj. Det ingen visste var att det normala livet sakta övergick till civilisationens undergång rakt framför deras ögon. 15 år senare står de öga mot öga, helt okontrollerbara, mot döden.

Jag vaknar sakta upp igen, känner de hårda heta stenarna mot min rygg. Lika torr som jag var från början. Så smidigt jag kan försöker jag sätta mig upp för att inse var jag är, men jag förstår inte. Det ser ut som en grotta med ett enormt lysande hål i mitten. Jag är i hjärtat av en vulkan! En vulkan som sakta men säkert hettas upp mer och mer! Det är fortfarande en sak jag inte förstår, skulle de velat döda oss så skulle de gjort det för länge sedan, men de får oss bara att tro att vi ska dö, de torterar oss. Varför och vem? Mer hinner jag inte tänka förrän jag ser något röra sig närmare hålet. Det starka ljuset gör det svårt för mina ögon att inse vad det är men efter några sekunder förstår jag att det är en människa, Lilja. Så snabbt som jag bara kan försöker jag ta mig fram till henne.

”Det är bara illusioner!” viskar jag så tyst som möjligt.

”Mycket verkliga illusioner, dör vi här så kommer vi verkligen dö.” harklar Lilja tyst ur sig med tvivlet i det bleka ansiktet.

Mer hinner jag inte argumentera, förklara att hon inte kommer dö, att hon inte får dö så länge vi är tillsammans, men de hinner före. Ett stort stenras faller ner och får hela marken att skaka. Dammet gör det mycket svårt att se men när sikten återigen är någorlunda klar ser jag inte Lilja någonstans. ”Lila! Hjälp!” Liljas röst ekar svagt mellan grottväggarna. Blicken följer ljudet snabbt ner mot hålan och mycket riktigt, det enda jag ser är en liten hand som håller sig fast i marken, eller rättare sagt kanten av lavahålet. Snabbt sträcker jag mig efter Liljas andra hand och tar tag i den.

Aldrig har jag hållit om något så hårt. Nu känner jag till och med en svidning vid handflatan och naglarna, som jag förstår är en blödning. I mitt huvud låter elden lika mycket som en rockkonsert men egentligen är det paniken som dunkar i huvudet. En bergsklippa, lika stor som ett hus rasar och får mig ramla framåt och skrapa upp halva ansiktet. Lilja, min älskade syster, är nu en meter närmare döden och det enda jag nu kan urskilja från mitt halvblinda öga är två fötter, inte mänskliga men gjorda av människan. Smärtan i mina händer får mig inte att inse att jag har tappat taget om henne. Någon har dragit i hjärnas nödbroms, inte en enda tanke far genom huvudet. Inte en enda tår. Hjärnan vill inte acceptera det. Chocken är så stark att jag helt och hållet glömt bort att det står någon, eller något, bredvid mig. Blodet rinner från min hand. När jag till slut lyckas vända huvudet åt det hållet så känns det som att hela jag får ett stenscott i skallen.

Mamma! Nästan. Det är min mamma, men det är inte hon, något är mycket fel. Det är då som jag förstår allt. "De" vet allt om oss. Allt från våra starkaste sidor till våra svagpunkter. Det finns en anledning till att jag och Lilja var kvar så länge, de behövde mer data om oss. Digitaliseringen räckte inte, de behövde hitta vår svagaste svaghet av de alla. Familjen. Mamma har beståndsdelar av metall på vissa delar av ansiktet, benen och på händerna. Det är då som alla bitar faller på plats.

På metallen ser jag samma logga med dubbla "L", men den här gången finns det en fortsättning på orden, *Lila Liljor*. De så kallade de, de som kontrollerar oss, de som ligger bakom detta, det är de, mina föräldrar. För att göra världen till en så kallad "bättre plats" gick de alldeles för långt. Ett misstag skedde på vägen. Jag kan se det, mamma står inte här av egen vilja. En tår faller längst hennes bleka kind och hon drar fram en gammal, mörksvart pistol. Fortfarande inga tårar från mitt håll, chocken har växt sig dubbelt så stor. Hennes svagaste punkt, familjen, jag. Med metallhanden lyckas hon stabilt dra upp pistolen även fast jag förstår att hon innerst inne försöker dra bort den. Det vi trodde var en fridfull utveckling inom teknologin visar sig ha satt min egen mor, mig och allt, numera under noll kontroll.
*Klick, klick. Pistolen är nu laddad.